

Kapitola 1. historická perspektiva

Předcházející část: Úvod

ČÁST 1 CO JE PRAVDA?

KAPITOLA 1

Historická perspektiva

Od nejstarších časů do dneška lidstvo přemítalo a snažilo se vyřešit hádanku o svém původu, údělu, a osudu: Kdo jsme? Odkud pocházíme? Kam jdeme po smrti těla, jestli vůbec jdeme někam?

V průběhu tisíciletí se nesčetné množství hodnověrných postulátů snažilo nabídnout uspokojující řešení. Vznikla řada mýtů, systémů, filosofických pojednání, stejně jako množství nápadité a tvůrčí kosmologie, z nichž každá se nicméně stala východiskem pro další soubor otázek, pochybností a konfliktů.

Tak bylo postulované, že lidstvo přišlo z nebe, nebo že země byla prvotní matka. Panteismus navrhoval, že zvířecí duše a příroda byly zdrojem lidského života, a ten se rozvinul do mnohobožství a panteonu bohu podobných božských postav, z nichž každá měla svou osobní, omezenou, ale specifickou doménu.

Nicméně v různých částech světa se objevila pravda přes duchovní inspiraci a informace se objevily prostřednictvím legendárních mudrců a velkých Avatarů. Ti založili velká náboženství, která přinesla nějaká řešení v některých oblastech u části světové populace, ale znovu nevznikl žádný mír ani žádná jistota. Ve skutečnosti stoupenci každého vůdce se často rozpadali do konkurenčních frakcí, které používaly náboženské systémy víry k ospravedlnění a jako základ pro pronásledování, nenávisť, a genocidu. Paradoxně se v praxi nesprávné výklady hlavních náboženství staly nestydatě diametrálním protikladem jejich vlastního učení.

Tyto odchylky od pravdy jejich vlastních učení vytvořily skepticismus o autoritách a integritě nejen institucí, ale také teologie. Ke ztrátě spolehlivosti přistoupil negativní dopad na veřejné mínění. Teokracie začala být nejen dogmatická, ale také utiskující, a často lpění na jejích zásadách bylo spíše z obav, než z úcty k intuitivnímu rozpoznání pravdy. V mnoha částech světa se reputace náboženství postupně zkazila.

Nyní, například v západní Evropě a ve velké části Severní Ameriky se ukázalo být progresivní zesvětštění, které je nyní zrychlené negativním dopadem proudu bojovného islámu a skandály v křesťanské církvi.

Náboženský a duchovní skepticismus byl také vedlejším produktem úpadku autorit a ztráty jejich důvěryhodnosti. V posledních několika stoletích začala dominovat věda, a vědecké paradigma reality dále zmenšilo spolehlivost náboženského dogmatu,

zvláště církevních autorit. Náboženský konflikt byl postupně nahrazen politickými ideologiemi, které, paradoxně, byly zrovna tak utiskující jako dogmata, která měly údajně nahradit. A nastala nová doba inkvizice, jako u národů Tibetu, Číny, Ruska, Východní Evropy, jihovýchodní Asie, severní Afriky, v arabských zemích, a na Kubě, které byly podrobené v nedávné době. Pak, bohužel pro svět, byl slučován politický extremismus s náboženským zanícením, jak dokládá islámský radikalismus, který ohrožuje svět násilím a fanatismem, na rozdíl od kterého je zesvětštění vítanou úlevou.

Na rozdíl od *moci*, která nemá žádnou opozici, *síla* vždy čelí protisíle, buď jsou nepřátelské síly politické, nebo náboženské nebo obě. Nicméně pravda nemá žádný protějšek, protože lež není opak pravdy, ale jenom její nepřítomnost, právě tak jako temnota není protějškem světla, ale jenom představuje jeho nedostatek.

Přibližně v době Harmonické konvergence koncem 1980, úroveň vědomí lidstva náhle vyskočila z omezené úrovně 190, která vládla lidstvu po staletí, k hladině 205, která je nad kritickou úrovní pravdy a integrity v úrovni 200. Ve více pokročilých kulturách světa bylo toto zvýšení úrovně vědomí měřítkem úspěchu jako náhrada zisku integritou. Pak následoval časový interval, ve kterém neintegrované společnosti a jejich CEOs[1] byly v centru skandálu, zatímco zároveň společnost, která měla nejvyšší úroveň integrity od obrovských celosvětových korporací, se stala největší a nejúspěšnější společností na světě.

Kritickou důležitost má to, že v listopadu 2003, v době Harmonické konkordance (ale ne jí „způsobenou“), potom, co byla stabilní po téměř dvě desetiletí, se úroveň vědomí lidstva zvýšila znovu do současné doby na úroveň 207.

Během stejné doby pokročil výzkum vědomí, a proto byly objeveny prostředky, jak odlišit pravdu od klamu. Ten ukázal, že pravda není jednoduché „ano“ nebo „ne“, ale že se dá vyjádřit pomocí kalibrační logaritmické stupnice od 1 k 1000. Protože vědomí je přítomné všude a není omezeno časem nebo prostorem, výzkum vědomí nemá žádné omezení a také umožňuje zkoumání duchovních konceptů, duchovního učení, a verifikaci duchovní reality stejně jako každého aspektu společnosti. A nová definice pravdy se vynořila ne jako důsledek pouhého obsahu, jak je to v Newtonově fyzice, ale jak důsledek obsahu ve specifickém poli. Tak bylo objevené, že bez vztahu k poli není možný žádný spolehlivý výklad pravdy.

Protože výzkum vědomí nemá žádná omezení, pokud se týče předmětu, umožňuje zkoumání oblastí dříve považované za přístupné jen pro pokročilou vědu, mystikům nebo velkým duchovním géniům v průběhu času. Tak použitím stejné vyšetřovací metody bylo možné identifikovat a kalibrovat úroveň pravdy duchovních konceptů, učitelů a učení, stejně jako náboženství a církevních doktrín. Při zkoumání bylo zjištěno, že nejvyšší úroveň pravdy v historii byly zjištěny u velkých mystiků, jejichž energetická pole stále dopadají na celé lidstvo dodnes, ať se to uznává nebo ne.

Dokonce, i když je duchovní realita popírána, jako je tomu u ateistů nebo skeptiků, celková souvislost etiky a morálky stále vládne celému lidstvu všech věků, i když poznání jejího původu je odepřeno. Nyní je intelektuální, etické a

duchovní úsilí usnadněné pokrokem vývoje vědomí, stejně jako rychlým vývojem informací o kvalitě vědomí samotného.

Nejnovější pokrok ve vědecké teorii postuluje, že společná matrice veškeré fyzické existence se sestává z vysokofrekvenčních polí energie (toto sdělení kalibruje na 1000).

Nesnáze s integrací duchovní pravdy, výzkumu vědomí a pokročilé teoretické fyziky vznikají tím, že mysl myslí dualisticky. Takže pozorování a popis vnímané „reality“ se zdá být oddělený do jiných kategorií domén nebo oblastí, jako je fyzický versus nefyzický nebo zkušenostní versus pozorovatelný, jak je vyznačeno na následujícím seznamu srovnání:

fyzický	proti	nefyzickému
filozofie	proti	hmotnosti
zkušenostní	proti	pozorovatelnému
mikroskopický	proti	makroskopickému
subjektivní	proti	objektivnímu
měřitelný	proti	neměřitelnému
lineární	proti	nelineárnímu
předpověditelný	proti	nepředpověditelnému
sekulární	proti	duchovnímu
materie	proti	duchu
intelektuální	proti	emocionálnímu
vymezitelný	proti	nevýslovnému
vědecký	proti	nevědeckému
pravda	proti	klamu
duchovní	proti	egoistickému
abstraktní	proti	konkrétnímu
známý	proti	neznámému
omezený	proti	neomezenému
věda	proti	náboženství
fenomenální	proti	skutečnému

Z výše uvedeného je jasné, že to, co bylo považované za odlišné kategorie

existence, reality nebo zkušenosti, jsou v první řadě jen jiné kategorie vnímání a duševních pochodů, tj. Descartesův *res cogitans*. Ve skutečnosti, v realitě, nejsou žádné oddělené nebo odlišné oblasti nezávislé existence (*res externa*). Operativně se nicméně popisy zdají výslovně platit jen pro zdánlivě separátní oblasti, a rozumově se zdá, že tam není žádný společný základ těchto odlišných oblastí.

Hledaná shoda všech oblastí subjektivní zkušenosti a vyšetřování ukazuje na všudypřítomné energetické pole tradičně označené jako „vědomí“, které je substrátem a jádrem veškeré existence a inteligence. Vědomí samo má všechny kvality, které srovnávají a spojují tyto zdánlivě neslučitelné oblasti do komplexní jednoty s vrstevnatými výrazy. Vědomí samotné je klíčem k hledané jednotné teorii pole všeho (sdělení kalibruje v 1000). Za polem vědomí nic neexistuje, protože je univerzální a nezávislé na čase nebo umístění. Zároveň, kupodivu, je poznatelné, schopné zkušenosti, a jeho úrovně jsou rozeznatelné a identifikovatelné.

Proto můžeme začít od začátku a vyslovit následující otázky:

1. Co je společné, nezbytné a podstatné pro všechny možnosti existence, zkušenosti nebo jejich vyjádření?
2. Jaký je neredukovatelný substrát viditelného a neviditelného, subjektivního a objektivního, formy a beztvareho, a identifikovatelného kdekoli v čase nebo prostoru, tj. Absolutno?
3. Je přítomnost takové univerzality identifikovatelná a nakolik, a za jakých okolností?

Pole vědomí plní všechny požadavky. Jeho přítomnost může být objevena jen uplatněním jeho vlastní vrozené kvality, tj., jediný nástroj, kterým může být vědomí identifikované, studované a prozkoumané, je použití vlastností vědomí samotného. Srovnatelné to je jen se samotným životem, protože život může studovat a prožívat zkušenost, protože je jádrem a substrátem vědomí. Pro srovnání, neredukovatelný substrát epistemologie je subjektivnost, ze které gnóze je zkušenostní potencialita, která se stává skutečností v nejvyšší úrovni ve stavu osvícení u mudrců všech dob.

Jak se stane zjevné z dalšího zkoumání a diskuze, porozumění vědomí odhaluje, že všechno co existuje, bez jakékoli výjimky, a to jak subjektivní a objektivní, fyzické a nefyzické, s formou nebo bez formy, bez ohledu na stav nebo vlastnosti, má svou existenci v identifikovatelném a popsatelem kontinuu. Tam není žádná nesouvislost, protože ve skutečnosti je tam jen energie, která je vyjádřená v charakteristice jejích různých kmitočtových rozsahů. Fyzický vesmír je vibrační kmitočtové spektrum, za kterým se hmota roztaví v neviditelné, ale stále více silné řady energie, které pokračují nahoru skrz extrémně vysoké oblasti a jejich ultravysoké harmonické kmity, přesně ke zdroji existence samotné. V nejvíce prvotní úrovni je uskutečnění neprojevené, jehož potenciál se stává skutečným (tj. Stvoření).

Je jednotná „teorie všechno“ ověřitelná realita? Je to praktický nástroj nebo

abstraktní hypotéza? Prostřednictvím studia se stane zřejmým, že taková teorie je krajně účelná a je stejně vhodná pro každý aspekt lidské zkušenosti stejně jako vesmíru. Jeho užitečná hodnota je nezměrná v tom, že to odlišuje možné od nemožného, reálné od potenciálního a neskutečné od skutečného (úroveň 1000). Ověřitelná pravda o všem a čemkoli kdekoli ve vesmíru je přístupná pro pouhé dotazování a je tak udivující, že to vyzývá každý základní lidský předpoklad. Při zkoumání se stává jasně zřejmé, že všechny existence po celé časy, se vším trváním a umístěním, zahrnující lidskou zkušenost ve všech jejích možnostech, je výraz jednoho jediného, všeobjímajícího energetického pole s nekonečným potenciálem, a že kvalita pole je jeho schopnost realisticky vylíčit potenciál z beztvaré do skutečné, identifikovatelné formy.

Označení pole jako vševědoucí, všudypřítomné, všemohoucí, univerzální, všeobjímající, vše dávající, mimo čas a prostor, jako božské, je osobní volba. Protože v historii bylo slovo „Bůh“ tak zle zneužívané a v průběhu času zkreslené, Buddha doporučil, aby se tento termín vůbec nepoužíval, protože je matoucí a předpojatý. Všichni vážní studenti Pravdy (kteří sami jsou integrovaní a jejichž otázky jsou integrovány) si mohou sami ověřit výše uvedená sdělení. Fakticky a ověřitelně, za měřitelným časem, trváním nebo umístěním, je všemohoucí, všudypřítomné, všemocné, univerzální pole s nekonečnými možnostmi, které se může stát zjevným zkušeností nebo ve formě, například atomové energie.

V průběhu času duchovně inspirovaní jedinci, kteří byli osvícení vnitřním hledáním základní pravdy, hlásili, že za obyčejnou myslí je potenciální zkušenostní schopnost, která umožňuje uskutečnění přítomnosti samotného pole jako zdroje veškeré existence. Jeho vrozené vlastnosti osvětlí a odhalí všechno, co vůbec kdy bylo popsáno jako realita nebo Realita. Fenomén tradičně nazvaný osvícení je extrémně vzácný, protože jen málokteré osoby jsou schopny jej dosáhnout, nebo jsou karmicky obdařeny nebo mají vůli vzdát se svých oblíbených iluzí, identifikací nebo své osobnosti. Tato vzácnost existuje, přestože jasná, přesná, a ověřitelná definice pravdy chybí. Pokročilý výzkum povahy vědomí nyní přesvědčivě demonstruje, že není žádný rozdíl mezi vědou a duchovnem. Ve skutečnosti jenom pouze představují jiný frekvenční rozsah jejich společného základu.

V hrubém fyzickém světě jsou zdánlivě rozdílné energie označené jako gravitace (váha), slabá síla, silná síla, koňská síla, chemická vazba, teplo, světlo, elektřina, záření, krátká vlna, dlouhá vlna, fotony, elektrony, neutrony, protony, zvuk, blesk, hudba, zemětřesení, vlny alfa, vlny beta, magnetická pole, severní polární záře, pára, záplavy, atomová energie, štěpení, tavení, vegetativní a zvířecí život, emoce, psychologie, EEG, pohyb, EKG, televize, vysílače a přijímače, vulkány, kosmické záření, myšlení, city, vize, jasnozření, koncepty, formy, barvy, vibrace, a oheň, stejně jako galaxie a černé díry, kde gravitace je tak intenzivní, že dokonce ani světlo nemůže uniknout.

Jsou snad všechny výše uvedené „separátní“ jevy jedinečné a jiné „reality“? My v současnosti již známe zákony o zachování energie a hmoty a to $E=mc^2$. Z výše uvedeného není obtížné vyvodit závěr, stejně jako tušení, že je jen jediný všudypřítomný zdroj energie, jehož vlastnosti v první řadě odrážejí rozdíl frekvencí, místa, převládání, stylu, a těžiště pozorování a jejich interpretaci.

Za fyzickou úrovní se vibrační frekvence energie zvyšuje dokonce dále za Newtonovo paradigma do nefyzických zkušeností jako matrix samotné myšlenky, jehož fyzickým důsledkem je mozek. Za limitovaným protoplazmatickým mozkiem jsou energie pole (éterický mozek) a pole vědomí, které jsou jako světlo zjevné energie z neprojeveného prvotního zdroje existence, ze kterého povstává všechno Stvoření.

Lidstvo tušilo všechno výše uvedené po celý čas, protože vědomí nebylo sevřené omezením paradigmatu Newtonovy vědy nebo omezeno logikou. Descartův *res cogitans* (*interní*) a *res externa* nejsou separátní, ale alternativní způsoby pozorování formy a představují jiné úrovně spektra, od „věci“ k „představě o věci“.

Ve všech formách je univerzální přítomnost beztvorosti, která všechno zahrnuje a sjednocuje. Tuto realitu umožňuje **Jednotné pole všeho**. Důvod, proč je oboje přijatelné a hodnověrné je to, že všechno co existuje, pochází z jediného, společného zdroje. Vesmír, je subjektivně lidský stejně jako fyzický, je tak výrazem nekonečné možnosti energie samotné. To jen neprojevené se stává zjevným, jak se beztvorá, prvotní energie stává nelineárním polem vědomí, které samo je za formou, časem nebo prostorem. To pak slouží jako matice pro derivování do spektra úrovní subjektivního a lineárního tvaru, který představuje uskutečnění možnosti. Tak vývoj představuje a vyjadřuje tvorbu a ne příčinnost. Všechno co existuje má zdroj, ale žádnou „příčinu“, která tak představuje pouze velmi omezený koncept, tj. *res cogitans* (kalibruje jako pravdivý výrok). Velmi prostá a zřejmá je pravda to, že evoluce je tvoření. Proto je tvoření nepřetržité, pokračující, a bylo svědkem postupného vývoje. **Vývoj a tvorba jsou jedna a táž realita.**

[1] *CEOS je mechanismus, který umožňuje organizacím společně spolupracovat na misích a pracovat pomocí datových systémů a globálních iniciativ, které prospívají společnostem a sladit je se svými úkoly a prioritami.*

Následující část: [Kapitola 2. věda o pravdě](#)